

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 12_13-1905)

Originalt emne

Alderdomsunderstøttelse

Alderdomsunderstøttelse/Refusionsspørgsmaal

Rets- og Politivæsen

Rets- og Politivæsen/Retssager, Domme og Bøder

Indholdsfortegnelse

- 1) [Byrådsmødet den 7. september 1905](#)
- 2) [Byrådsmødet den 21. september 1905](#)

Uddrag fra byrådsmødet den 7. september 1905 - side 26

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 12_13-1905)

Der forelaa Skrivelse fra Alderdomsunderstøttelses Udvalget angaaende en Fordring, stor 1082 Kr. 47 Øre, paa Skomager Hans Peder Thinuings Dødsbo for oppebaaret Alderdomsunderstøttelse.

Sabroe oplyste, at Sagen drejede sig om et Beløb, som Udvalget mente vedkommende med Urette havde oppebaaret som Alderdomsunderstøttelse. Ved hans Død havde det nemlig vist sig, at han efterlod sig to Sparekassebøger, hvorpaa der ialt indestod c. 1600 Kr.; det fremgik af Bøgerne, at han efter at have begyndt at oppebære Understøttelse fra Tid til anden havde indsat mindre Beløb, saaledes at han foruden den ham ydede Alderdomsunderstøttelse, ialt c. 1200 Kr., yderligere havde kunnet sammenspare c. 400 Kr.

Han havde oven i Købet i Tidens Løb faaet sin Understøttelse forhøjet. Skifterettens Medhjælper i Boet havde nægtet at anerkende den af Udvalget anmeldte Fordring, og derfor havde man nu ment at burde forelægge Raadet Sagen. Der var jo ikke megen Mening i, at den paagældendes Arvinger skulde nyde godt af den ham af Kommunen tilstaaede Understøttelse. Naar Udvalget havde ønsket Sagen behandlet for aabne Døre, var Grunden hertil den, at man havde anset det for heldigst ved offentlig Fremdragen af den at indskærpe det uværdige og forkastelige i at ville berige sig paa Kommunens Bekostning.

Mikael Johansen saa ikke rettere end, at man for Eksemplets Skyld ikke burde lade det ommeldte Forhold passere. Kunde man ikke paa anden Maade faa Understøttelsen refunderet, maatte man forsøge en Proces.

Nørgaard var i Princippet ganske enig med de foregaaende Talere, men det forekom ham dog, at man, inden man begyndte en Proces, først burde overveje, om der var nogen Mulighed for at vinde den.

Det vedtoges at anmode Overretssagfører Johan Pedersen om at afgive Betænkning over denne Sag.

Udenfor Dagsordenen meddelte

9. Vestesen, at der, efterat man i Mødet den 24. f. M. i Anledning af et da foreliggende Andragende om Asfaltering af Nørre Allé havde vedtaget, at Kørebanen kunde asfalteres for 30 Kr. pr. løbende Alen Facade, og dette var tilkendegivet vedkommende Grundejere, paany var indkommet Andragende fra dem, om at Udgiften til Asfalteringen maatte nedsættes til 28 Kr. pr. løbende Alen Facade. Forholdet var imidlertid dette, at nogle enkelte af Grundejerne i den paagældende Gade ikke havde villet gaa med til at betale særligt for Asfaltering af Gaden. Blandt disse var saaledes Ejeren af Ejendommen paa Hjørnet af Nørre Allé og Guldsmegade. Da det maaske kunde være ganske hensigtsmæssigt af Hensyn til, at Norsgade skraanede stærkt ned mod Nørre Allé, at bibeholde Brolægning i Alléen mellem Norsgade og Guldsmegade, kunde man jo, uden at det vilde genere, ogsaa lade Brolægningen strække sig hen forbi det omtalte Hjørnестeds Facade i Nørre Allé. For de andre Grundejere, der ikke vilde deltage i Udgifterne til Asfaltering, maatte en Kreds af Grundejere indestaa for Betaling af Asfalten ud for disses Ejendomme. Dette var Andragerne villige til, ligesom de vilde gaa ind paa at lade de nødvendige Bidrag til Asfalteringen og til Renholdelse af Gaden thinglæse paa deres

Ejendomme. Da Udvalget helst saa, at man fik Alléen asfalteret, og da man var overbevist om, at dette ikke vilde kunne opnaaes, hvis man fastholdt den tidligere fastsatte Betaling, havde man ment, at burde tilraade Byraadet at imødekomme Andragerne. - Hvad Spørgsmaalet om Betaling for Brolægning af Fortovene i Alléen angik, var Udvalget efter at have undersøgt Forholdene kommet til det Resultat, at der i sin Tid var truffet særlig Aftale med den overvejende Del af Grundejerne, hvorefter de ikke nu kunde tilpligtes at betale for Brolægningen.

Nørgaard vilde i og for sig gerne se Andragernes Ønske om den omtalte Gades Asfaltering opfyldt, men han kunde ganske vist ikke rigtig forstaa, hvad det vilde sige, at de kun vilde betale 28 Kr. pr. løbende Alen Facade. De maatte naturligvis ligesom alle andre Grundejere betale, hvad Asfalteringen kostede. Det vilde være alt for farligt et Skraaplan at komme ind paa at give sig til at tinge med Grundejerne om Prisen.

Lottrup var nærmest stemt for at imødekomme Andragerne. Det var saa overordentlig vanskeligt at faa Grundejerne i en Gade til at gaa ind paa saadanne Overenskomster, at man, naar der nu var opnaaet Enighed imellem dem, burde gøre sit til, at man kunde faa Alléen asfalteret. Det kunde jo ogsaa være, at de var blevet noget mistænksomme overfor de af Kommunen forlangte Tilskud efter at have set, hvad Grundejerne i Mejlgade havde maattet betale for Asfaltering af denne Gade.

Jacob Jensen maatte nu som sidst, da dette Spørgsmaal var fremme, holde paa, at de vedkommende Grundejere maatte betale, hvad Asfalteringen kostede; man kunde ikke stille dem paa anden Maade end Grundejerne i andre Gader.

Schourup betragtede det som en given Sag, at der ikke kunde være Tale om, at man paa Forhaand kunde binde sig til at faa Gaden asfalteret for den af dem tilbudte Pris. De skulde selvfølgelig betale de Udgifter, Kommunen maatte afholde af Hensyn til dette Arbejde, hverken mere eller mindre. Naar Lottrup stadig kom tilbage til, at Grundejerne i Mejlgade havde maattet betale for meget for Asfalteringen, skulde denne Paastand ikke staa upaataalt hen. Den var saa vidt Taleren bekendt ganske uhjemlet.

Mikael Johansen vilde gerne indrømme, at det kunde være ganske rigtigt at forlange den samme Betaling af alle Grundejere, men han skulde henstille til Udvalget, om det ikke var muligt at faa det omtalte Arbejde udført for det foreslaaede Beløb af 28 Kr. pr. løbende Alen Facade. Det var muligt, det var en Fejltagelse, men det var en ikke ualmindelig Mening i Byen, at Asfalteringsarbejder i Virkeligheden kunde, faaes noget billigere end af

Kommunen anslaaet. Hvorledes det nu end forholdt sig, vilde han for sit Vedkommende gerne være med til at imødekomme Andragerne, da han ansaa det for en Fordel at faa saa store Strækninger som muligt af Byen asfalteret.

Johan Pedersen kunde tænke sig, at man kunde overlade Udvalget selv at afgøre, hvorvidt Asfalteringen kunde gøres for den tilbudte Betaling. Selv om Kommunen skulde blive nødt til at tilskyde et Par Hundrede Kroner, syntes han ikke, at man af den Grund skulde lade Sagen falde.

Vestesen stod ganske uforstaaende overfor Mikael Johansens Udtalelse. Som af ham tidligere hævdet, og som det ogsaa fremgik af de over saadanne Arbejder fremlagte Regnskaber, beregnede Kommunen sig aldrig nogen som helst Avance paa disse. Aldeles bestemt at beregne Udgifterne ved et Asfalteringsarbejde var umuligt, forinden de . nødvendige Licitationer var afholdt. Rent kalkulatorisk var Udgifterne i det foreliggende. Tilfælde anslaaede til ca. 30 Kr. pr. løbende Alen Facade, og han kunde ikke i dette Øjeblik afgive nogen som helst Erklæring om, hvorvidt det kunde gøres billigere.

Udvalgets Indstilling kunde ikke tiltrædes

10. Harald Jensen ønskede til Brolægningsudvalget at rette Forespørgsel om, hvornaar det var Meningen, at man vilde paabegynde Istandsættelsen af Jægergaardsvejens søndre Fortov. Der var paa Budgettet for indeværende Aar optaget et Beløb til Anbringelse af Cementfliser i dette Fortov fra Bruunsgade til Frederiksallé, men hidtil var der intet foretaget i den Anledning.

Jacob Jensen skulde benytte Lejligheden til at bede oplyst, om der var nogen Udsigt til, at Brolægningen af Fredensgade snart blev færdig. Saavidt han kunde se, begyndte man i denne Gade hvert Øjeblik forfra paa Arbejdet.

Vestesen oplyste, at det omtalte Fortov i Jægergaardsvej vilde blive brolagt i Løbet af indeværende Sommer. Der havde i Aar været adskillige Brolægningsarbejder at udføre, og det omtalte Arbejde, der formentlig bedst kunde vente, var blevet udsat længst. Hvad Fredensgade angik, var Forholdet dette, at der i denne var lagt en stor Kloak, hvilken bevirkede, at der fremkom Sænkninger i Gaden saaledes, at man maatte gaa denne efter flere Gange.

(J. Nr. 12_13-1905)

I Sagen angaaende Kommunens Krav paa Skomager Hans Peder Thinnings Dødsbo paa Tilbagebetaling af Alderdomsunderstøttelse forelaa fra Overretssagfører Johan Pedersen følgende Erklæring:

"Ved Skrivelse af 8 d. M. har Herr Borgmesteren paa Byraadets Vegne anmodet mig om at afgive Betænkning i Sagen: Aarhus Byraads Udvalg for Alderdomsunderstøttelse contra Skomager Thinnings Dødsbo. Saaledes foranlediget skal jeg tillade mig at fremsætte følgende: Efter Alderdomsunderstøttelseslovens § 1 er det bl. a. en Betingelse for at "være berettiget til at erholde Alderdomsunderstøttelse", at paagældende efter at have fyldt sit 60 Aar "bliver ude af Stand til at forskafe sig det fornødne til Underhold . . . eller til Kur og Pleje i Sygdomstilfælde". Om denne Betingelse nogensinde har været til Stede for den afdøde alderdomsunderstøttede Hans Peder Thinning, kan maaske være tvivlsomt, idet han efter det oplyste har set sig i Stand til i Aarene 1893, 1894 og 1895 at indsætte i Aarhus Privatbank Kr. 315,00, medens han kun i Understøttelse kontant havde oppebaaret i samme 3 Aar Kr. 185,00, saa at han altsaa har haft Kr. 130,00 at indsætte i Sparekassen udover den oppebaarue kontante Alderdomsunderstøttelse.

Ifølge Alderdomsunderstøttelseslovens § 6 er den fortsatte Alderdomsunderstøttelse betinget af, at Trangen ikke skyldes forbigaaende Sygdom, Arbejdsløshed og deslige, og den en Gang tilstaaede Understøttelse vedbliver derfor "saalænge hans Forhold bliver uforandrede". Af det oplyste maa det i alt Fald anses for givet, at bemeldte alderdomsundersøttedes Trang kun har været forbigaaende, idet han, der først erholdt Understøttelse i 1891 for 4 Maaneder, 20 Kr., allerede den 17 Marts 1893 saa sig i Stand til at indsætte 50 Kr. i Banken. Deraf hævdede han i Juni Kr. 20,00, men siden den Tid har han stadig indsat uden at hæve, indtil han i Novbr. Maaned 1895 søgte om Forhøjelse, ja i samme Aar havde han endog set sig i Stand til at indsætte 160 Kr. inden han søgte om Forhøjelse. - Nogen Ret til at beholde sin Understøttelse havde han saaledes ikke, idet hans Forhold var betydelig forandret i hans Favør.

Det forekommer mig derfor med fuld Føje at kunne siges, at han i sin Begæring om Forhøjelse har meddelt væsentlig urigtige Oplysninger om sine Indtægter, naar han i sin Skrivelse af 12/11 1895, hvorved han ansøger om Forhøjelse, anfører: "mine Indtægter

bliver mindre".

Jeg vilde derfor være tilbøjelig til at antage, at Byraadet maatte være berettiget til at kræve hele den erlagte Alderdomsunderstøttelse tilbage, da den alderdomsunderstøttede har opsparet hele Beløbet og mere til; men i alt Fald forekommer Udvalgets anmeldte Fordring mig at være fuldt berettiget og endog moderat.

Idet jeg bemærker, at Sagen skal behandles i Skifteretten Fredag den 22 ds., skal jeg tilføje, at jeg er villig til at paatage mig Sagens Procedure for Byraadet".

Det vedtoges at fastholde den skete Anmeldelse i Dødsboet og at overdrage Overretssagfører Johan Pedersen at fremme Sagen for Skifteretten.